

φύσεως καὶ τῶν νόμων αὐτῆς. Τούτου ἕνεκα δὲν ὑπάρχει θέμα σπουδαιότερον ὑπὸ νοητικὴν ἔποψιν, χάριν δὲ τῆς διαφωτίσεως αὐτοῦ ἔσχομεν ἤδη διαφόρους σχολὰς φιλοσοφικὰς τε καὶ θεολογικὰς. Τινὲς ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος πλασθὲν ἐξαιρέτως διὰ τοῦ λόγου Ὑπερτάτου τινός ὄντος, ἐτέθη ἐπὶ γῆς ἐν πλήρει τελειότητι. Ἄλλοι διανοοῦνται ὅτι ὁ ἀνθρώπος διῆλθε διαδοχικὰς μεταβολὰς, ἀλλοιώσεις, καὶ ἀναπτύξεις ἐντὸς τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου ἐπιγενομένης, ἐνῶ ἄλλοι συνέλαβον ὡς πιθανὴν τὴν ἰδέαν τοῦ ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἀνεφύει ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς ὡς δῆλωσις, ἀνάπτυξις, ἢ ἐξελισμὸς τῆς φυσικῆς δυνάμεως, καίτοι διαφέρων καὶ μεμονωμένος ἀπὸ προηγηθέντας τύπου ζωῆς, ὡς ὅν ἐξαιρέτως πλασθὲν.

Ἄπασαι τῶν σχολῶν τούτων ὑπεστηρίχθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐξ ἐκείνων οἵτινες συνεζήτησαν καὶ ἐνεκολπόθησαν αὐτάς, ἢ δὲ ἐπιτυχία αὐτῶν ἐστέφθη ὑπὸ ἐπαγγελιομένων ὧν τὰ ὀνόματα τοῦλάχιστον ὑπῆρξαν διάσημα. Κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους ἔσχομεν τὴν Δαρουϊνίον θεωρίαν ὑποστηριζομένην ὑπὸ τινῶν τῶν λίαν διακεκριμένων ἐπιστημόνων τοῦ κόσμου. Ἄφ' ἑτέρου, ἔσχομεν καὶ λεγεῶνα θεολόγων διαμαχομένων τοὺς Δαρουϊνιστάς, καὶ πάλιν ἄλλην λεγεῶνα ἐπιστημόνων, οἵτινες καίτοι μὴ συμφωνοῦντες κατὰ πάντα, οὔτε μετὰ τῶν θεολόγων, οὔτε μετὰ τῶν Δαρουϊνιστῶν, ἀκολουθοῦσιν ὁμῶς τὴν μέσσην ὁδὸν, παραδεχόμενοι μικρὸν τι ἐξ ἐκάστης φύσεως τῶν ἰδεῶν, ἢ τῆς διασαφήσεως αὐτῶν, καὶ ἰδίως τοῦ ἀνθρώπου. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιχειρῶ παραστήσαι ὑμῖν τὴν μᾶλλον παραδεδεγμένην ἢ τοῦλάχιστον τὴν μᾶλλον ἐνδεχομένην παραδοχῆς ἰδέαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅπως ἀντιληφθῆτε τοῦ ἀξιώματος, ὅτι ὁ ἀνθρω-